

ковци и Яковци, и благополучно пристигналъ въ Елена.

Ето що е написалъ за града ни и за прѣбиванието си въ него г. Д-ръ Иречекъ*):

„Улицитѣ на Елена бѣха тъкмо съвсѣмъ пуси, тъй като всичко се намираше на жетва. Трѣбваше доста време до като намѣря лицата, за които питахъ. Това българско градче е доста голѣмо, около 560 къщи (5611 жители), съ покрити съ олово кубета на двѣ черкови и съ сахатска кула отъ 1812 г. Лежи не далечъ на западъ отъ долината на Бебровската рѣка. Името жителитѣ изговарятъ Елена.

За миналото на селището си отбѣлѣзахъ нѣколко прѣдания. Елена не е, казватъ, по стара отъ 300—320 години и първоначално била само „колиби“ отъ града Капиново. Въ турско време, споредъ актоветѣ на Ца-

*) Княжество България. Часть II
Прѣвелъ: С. Аргировъ, Пловдивъ, 1899
Стр. 890—894.